

când

Anisoara Iordache

poetului Ooko no Himeko

când
primele raze de lună
străpung întunericul
o mireasmă de crini
năpădește veranda
încât
tare greu mi-e să mă duc la culcare

când
pe drumuri fiind
prin noaptea spuzită de stele
ascult cântecul greierilor
doruri dezleagă izvoarele plânsului
încât
nu mai simt cum roua pătrunde încet până la piele

când
încercat de-ntrebări
vreau să descopăr în flori și planete
urmele tainice ale infinitului
din ghemul lui fibonacci
un șir infinit de numere
amprentează cosmosul
încât
numai un număr de aur
m-ajută să găsesc drumul spre casă